

CONSTANTIN ALEXANDRU COPACI - Poet la 13 ani -

Constantin Alexandru Copaci s-a născut pe 23 octombrie 2002 și este în prezent elev al Școlii Gimnaziale nr. 117 din București. Marea pasiune a sa este poezia, tânărul având deja două volume publicate: „Dacă aş putea” și „Oare există... o iubire?”. Constantin Alexandru Copaci se poate mândri și cu mai multe premii câștigate în concursurile literare la care a participat, și anume: Premiul I și II la Concursul Internațional de scriere creativă „Copilul în lumea cuvintelor”, secțiunea Poezia - Muzica sufletului (2016); Premiul „Tinerețe” la Concursul Internațional de poezie „Călător prin stele” (2016); Premiul II la Concursul Internațional de creație literară „Vis de toamnă”, poezie și proză scurtă (2015); Premiul I la Concursul Național cultural artistic „Sclipiri de iarnă” - Secțiunea Iarna copiilor - creație literară - poezie (2014 și 2015); Premiul și trofeul de excelență la Concursul Internațional „Învingător prin artă” (2014) și Premiul „Ion Vatamanu” la Concursul Internațional de creație literară „Vis de toamnă”, poezie și proză scurtă (2014). Pe lângă poezie, Constantin Alexandru Copaci mai are ca hobbyuri muzica (chitară), sportul și filmele. „Printr-o meticulozitate rar întâlnită, Alexandru Copaci își caută în joaca jocului - conform primei decade a vieții umane - culorile cuvintelor pentru a le așeza metaforic întru zidirea unui castel de cristal conturat cu lumina poeziilor sale, poezii care, pe noi, lectorii mai alergați de ani ne reanimă cu ramura de aur a copilăriei”, afirmă Victor Gh. Stan, membru al Uniunii Scriitorilor din România, președintele Filialei București a Secției de Literatură pentru copii și tineret.

„Primul lucru pe care l-am simțit în poezia lui Alexandru a fost forța versului și un optimism ce nu se justifică doar prin vârstă, ci și printr-o neclintită credință în menirea sa poetică. Tematica este vastă, pornind de la macro-cosmos, umanul interior cu emoțiile sale: bucurie, tristețe, credință, speranță, până la meta-cosmos - Dumnezeu”, este caracterizarea pe care profesorul Ioan Petru Șincai i-a făcut-o tânărului poet Constantin Alexandru Copaci.

DE CE?

De ce stă luna printre stele

Când soarele dispare?

Pentru mine asta este

O altă întrebare!

De ce eu nu pot să zbor
Ca o pasăre măiastră,
Să colind din nor în nor
Să fiu deasupra tuturor?

De ce oare timpul trece
Ani și ani de zile,
De ce oare pleacă-n zori
A mea copilărie?

De ce Dunărea e albastră
Și se duce-n mare?
Asta este pentru mine
Din nou o întrebare.

Eu îmi pun multe întrebări,
Vreau un răspuns la ele.
Unele însă ascund
Sacrele lor mistere.

COPACUL VIEȚII

Copacul vieții, multe frunze,
Ce sunt anii mei.
Frunze cad și reînverzesc
Eu trăiesc în ei.

Iarna, el se cam dezbracă,
Eu mă îmbrac gros.
Copăcel, copăcel
E un trai frumos.

Copacul îmbătrânește
Așa, ca și mine.
Eu mă țin în trei picioare,
Nu în rădăcini!

Dar acum, la final
Moare, ca și mine
El de drujbe e tăiat,
Eu cad în ruine.

SCRISOAREA

Draga mea, eu ți-am trimis o scrisoare,
Iar tu nu mi-ai răspuns la ea.
Mă întreb „De ce n-ai făcut-o oare?”
Ai aruncat spre mine un val de supărare.
Eu te-am iubit și încă te iubesc,
Nu aș vrea să te dezamăgesc.
Doar un răspuns tu îmi poți da

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Ca să-mi aline inima.
Eu am un singur dor,
Te iubesc doar pe tine.
Dă-mi doar un semn de viață
Și îmi va fi mai bine.
Aștept cu nerăbdare,
Aștept, dar fără rost.
Cu sufletul-n pierzare
Nimic nu e ce-a fost.
Și iată că am primit
Un plic într-a mea mână.
Eu îl deschid rapid
Iar scrisu-i o furtună.
Acolo pe plic scria ceva îngrozitor
Iar eu, de dor, îmi venea să mor.
Spunea în câteva cuvinte
"Eu mă despart de tine!"
Nimic acum nu putea
Ziua să-mi îns enine.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*